

[J. S. Foget.]

stre dog søgt at raade Bod paa sit Fejlgreb ved at foreslaa et Statstilskud paa Kurstabet. Dette har Regeringen fejjet bort. Vi har genoptaget Regeringens eget Forslag fra sidste Samling, men det har man overhovedet ikke villet behandle.

Regeringen staar derfor i Dag med Hovedansvaret for, at Gældssaneringslovens Virkninger delvis er bortelimineret. Man kan med en Obligationskurs paa 85 ikke hævde, at Loven er noget Værn mod Tvangsauktioner, thi det bliver i 99 pCt. af Tilfældene Debitor, som maa bære Kurstabet. Vil Regeringen ikke gennemføre Parilaan, kan man i de fleste Tilfælde sørge for en Mindstekurs paa f. Eks. 95. Vil man ikke dette, saa vil man jo overhovedet intet.

Foruden den daarlige Høst er der ogsaa andre Ting, der gør, at Aaret i Aar er særlig slemt. De Landmænd, der fik Akkord i 1933, fik som Regel paahæftet en ekstra Dividende paa 35 pCt. af Beløbet foruden den Dividende, man blev enig om ved Akkorden. Med de ændrede Priser paa Landbrugsprodukter, som dog ikke er steget mere end det almindelige Prisniveau, gør Kreditorerne nu Krav paa disse 35 pCt. ekstra. Disse 35 pCt. bør ubetinget slettes. Kreditorerne har sikkert aldrig regnet med at faa dem, og Debitorerne er endnu mindre i Stand til at betale dem, end de var dengang. Vi fremsatte Forslag om, at de i Henhold til Akkordloven indefrosne Beløb, som netop ogsaa i Aar begynder at forfalde til Betaling, skulde afbetales over en længere Periode. Det afviste Regeringen, men Landbrugsministeren udtalte dog under Forhandlingerne her, at han vilde indrømme, at man maatte foretage noget i den Retning. Jeg vil derfor nu foreslaa, at man i alle Tilfælde begrænser Udbetalingen til den Dividende, de øvrige Kreditorer maatte indgaa paa i paagældende Bo. Begge disse Eftervirkninger af Akkordloven er i høj Grad til Gene for Opnaaelse af Gælds-saneringslaan.

Endelig er der Forholdet for Statshusmændene. Vi har set deres Krav fremsat, jeg har før fremført dem her i Salen. Jeg har forespurgt, om Regeringen ikke vil gaa med til Eftergivelse af to Terminer. Hertil skal der ikke bevilges Penge, der er kun Tale om, at man undlader at oplobe

Penge, thi de Renter, som indbetales af Statshusmændene, tilgaar jo stadig Hovedstolen og formerer Hovedstolen Aar for Aar. Derfor skal der ikke betaales nogen Sum Penge, for at man kan eftergive Statshusmændene to Terminer. Jeg har før understreget, at Staten alene har bestemt Statshusmændenes Arbejdsvilkaar, og de er sat under saadanne Forhold, at der ikke kan blive til Klæder, Føde og Husly, hvis Husmændene skal betale Renter og Skatter. Det maa være en Pligt for Staten over for disse Folk at sørge for, at de i alt Fald ikke lider Nød. Denne Pligt kunde f. Eks. opfyldes ved, at man eftergav en eller to Terminer, alt efter som Behovet er, og at man ændrede det Grundlag for den konjunkturbestemte Rente, der hidtil har været gældende.

Jeg tillader mig derfor at stille 4 konkrete Spørgsmaal til den højtærede Regering: Vil Regeringen intet foretage sig for at hindre, at Tusinder af Landmænd uforskyldt smides fra deres Ejendomme nu, da man netop har bebudet en Landboreform? Jeg er vidende om, at man i Dag har ladet Lovforslaget om Henstand falde, at man end ikke vil gennemføre den Smule, der laa heri. For det andet: Vil Regeringen intet gennemføre for at højne Kursen paa Gælds-saneringsobligationer? For det tredje: Vil Regeringen intet gøre for at afbøde Akkordlovens Eftervirkninger? Og for det fjerde: Vil Regeringen ikke eftergive Statshusmændene en eller to Terminers Ydelse og ændre den konjunkturbestemte Rentes Grundlag?

Jeg haaber at faa et klart Svar paa disse Spørgsmaal, ikke for min egen Skyld, men for de Tusinder af Landbohjems Skyld, der i disse Dage med spændt Forventning og knuget af Angst griber Aviserne for at se, om der intet bliver gjort for at hindre, at de bliver Ofre for en hensynsløs Politik, hvis Brod er vendt særlig mod den danske Bonde.

Sluttelig ønsker jeg at udtale over for det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, at jeg synes, det klæder meget ilde, naar Ordføreren for Tingets største Parti ikke ved Tillægslovens tredje Behandling er i Stand til at komme med et blot nogenlunde sagligt Indlæg, men absolut skal benytte en Form, der kun hører hjemme i Gadeagitationen. Naar det ærede Medlem i Gaar for-